

Зашто је Фидел Кастро скинуо тренерку, обукао војничку блузу и уживо после четири године изашао на говорницу?

Па, да би предупредио апокалипсу која би задесила свет – да се он није побринуо да је у последњем тренутку спречи. Тако ће вам бар одговорити посланици скупштине која је у прошлу суботу ванредно сазвана да би са својим вођом разјаснила ову опасност.

„Да ли је Обама у стању да отпочне атомски рат како би прикрио крах империјализма”, питала га је после дванаестоминутног говора једна посланица једнопартијске скупштине. Фидел је мало поћутао, а онда је рекао: „Не, ми ћемо га убедити да то не уради.” Уследиле су овације. И друга питања бавила су се Обамом, Вашингтоном и намером да се нападом на Иран изазове глобално атомско уништење. Све да би се забашурио слом капитализма.

Вођа револуције тврди да се „потпуно опоравио”, али ниједном речју није се осврнуо на ситуацију у земљи, иако се од 2006, када се због ургентне операције „привремено” повукао са државног кормила, доста тога и на Куби догађало. Фиделов говор и истог дана снимљени интервју за венецуелански Телесур изазвали су велико узбуђење и на Куби и ван ње. Спекулише се да је његов наступ пре свега требало да убеди домаћу јавност, како Куба игра одлучујућу, моралну улогу у светским питањима рата и мира, али је мање јасно каква је стварно Фиделова позиција и утицај на унутрашњу политику земље. Сценарији које износе појединци из узбурканог дипломатског кора у Хавани сасвим су различити.

По једнима, Фидел није хтео да говори о реформама, одлучи да се убудуће пружи већа слобода самосталним приватним пословима, смањењу државног апарата, или преговорима са црквом и Шпанијом о пуштању политичких затвореника, како би пустио свог млађег брата Раула да још смелије загази у тржишну економију, испоштује људска права и тако обезбеди значајнију помоћ од Европске уније. По другима, Фидел се не слаже са либерализацијом коју опрезно спроводи Раул, а његов повратак на политичку сцену траже управо они који би да закаче даље промене упркос тешкој економској кризи на острву. По трећима, Фидел, који је задржао место на челу Комунистичке партије док је остале државне и војне функције пренео на Раула, хоће да покаже и једној и другој струји, и Кубанцима и свету, да је упркос другачијим предвиђањима, још он тај једини

који се пита и одлучује.

Симболи су у земљи диригованих информација увек важни путокази. Примећено је тако да је Фидел био у војној униформи без командантских еполета, а да је Раул носио уобичајену белу широку кубанску кошуљу. Ипак, старији брат није се успротивио кад су га новинари из Венецуеле ословљавали са „Команданте”. А само пре коју годину, док је из постеље упућивао своје есеје на лист „Гранма”, званични орган Комунистичке партије Кубе, сам је променио наднаслов својих текстова, па су они излазили као „Рефлексије вашег друга”, а не више команданта. Ко дакле командује Кубом? Раул, коме то место званично припада, или Фидел, који му је то место привремено препустио, да би се касније узело здраво за готово како је рокада дефинитивна. Постављају се споља и изнутра и друга значајнија питања: да ли је уопште разјашњено за ове четири године у ком правцу иде изолована Куба? Шта би желели њени грађани измучени несташицама и немаштином, за које руководство оптужује америчке санкције? Какве би промене желеле да виде демократске земље на овом усамљеном острву? Свакако не претерано нагле ако би то довело до рушења свих институција и до хаоса у региону.

Испада као да нема коначног одговора ни на једно од ових питања. Једино што изгледа да јесте извесно и што се до сада много пута доказало, јесте то да Куба има врхунске лекаре који су се школовали код куће на бесплатним факултетима. Доказ да су успели и немогуће управо је жив и опорављен Фидел Кастро.

(Политика)